

tage hans Hoved mellem sine Hænder og kammeratligt kysse ham paa Panden.

„Velkommen — plejer man at sige. Eller er du slet ikke noget glad for at se mig?“

Per havde virkelig ikke straks været ganske klar over, hvad det var for en Følelse, der saa mægtigt betog ham ved at se hende. Hans første Tanke — den, hans onde Samvittighed indskød ham — havde været, at hun var kommen for at udspionere ham. Men nu, da han holdt hende i sine Arme og saa de store, mørke Øjne straale af Kærlighedens Offermod, forstod han pludselig alt; og det var, som brast i det samme en Jernbøjle, der havde sammenknuget hans Bryst. For første Gang siden sin allerførste, naive Forelskelse i den lille Sadelmagerdatter fra Kerteminde, blev han grebet af en Bevægelse, der fik det til at taage for hans Øjne.

„Derfor var det altsaa, at du ikke skrev!“

„Og det forstod du ikke?“

Ved Synet af Pers duggede Øjne brød Taarerne frem i hendes egne; og da hun nu hørte Døren lukke sig bag Fru Babi, der endelig havde forstaaet, at hun var tilovers, kunde hun ikke længer beherske sig. Med et vildt Udbrud slog hun Armene om hans Hals.

„Du har dog længtes lidt efter mig alligevel! . . . Og nu er jeg her hos dig! Det er endelig sandt! Det er ikke længer Drøm!“ — Hun knugede sig med lukkede Øjne ind til hans Bryst — „Nej, det er ingen Drøm! Jeg hører igen dit stærke Hjerte banke. Aa, Per — min Ven! Min Ven! Tusind Gange min Ven!“

Længe stod de saaledes tæt sammenslyngede. Per famlede tavs med Haanden over hendes Haar, — han kunde stadig ingen Ord finde, saa overvældet var han, og saa mange Spørgsmaal tumlede der rundt i hans Hoved. Endelig fattede de sig, saa de kunde begynde at spørge og svare i ordnede Sætninger.

„Hvorfor jeg ikke skrev det til dig, at jeg kom?“ sagde Jakobe, da de var kommen til Sæde ved Siden af hinanden paa en Træsøfa mellem Vinduerne, hvor de sad med hinanden i